

Hakikî ve Sahte

İstanbul, 17 Mayıs 2008

Bugün, Partimizin İstanbul İl Merkezinde yapacağımız konuşmanın konusu, “HAKİKÎ VE SAHTE” dir.

Bir idealin en büyük düşmanı, onun zıddından önce, sahte benzeridir. Toplumun ihtiyacı olduğu vakit, bir dâvanın asıl insanları, gerçek adamları çıkmadan, “yalancı”ları ortalığa fırlayıp çıkarlar. İyice susamış bir insanın kendisine sunulan bir bardak suyu hemen bir göz atıp inceleyip yoklamadan, araştırıp düşünmeden kana kana içmesi gibi, toplum da, beklentisi sebebiyle, bu tür insanlara, onların gerekli olan atılımı gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceklerine bakmaksızın sarılır, peşlerinden gider, kolay kolay onları bırakmaz. Tabii o türlü kişiler bırakıncaya kadar kendilerini, arkalarından koşup durur insanlar.

Bu aldanış nerden kaynaklanır, neden olur? Bunun sebebi, genellikle, asıl dâva sahiplerinin toplum nazarında, olması var sayılan donanımdan mahrum olmasıdır. Esas olan, samimi bir arzu, köklü bir niyet ve Allah vergisi bir yetenektir. Donanım ise imkân meselesidir. Toplum o türlü olumsuz yöne kaydırılmıştır ki, imkânla yetenek kolay kolay bir araya gelmiyor. “Sahte”, “hakiki”den donanımlı görünür ve bu görünüm göz boyar. Toplum, “sahte”nin tuzağına düşer. O kadar düşer ki, “sahte” bile zaman zaman kendisinin “hakikî” olduğunu sanır.

“Hakikî”, binbir çile içinden binbir engeli aşarak gelir. O gelinceye kadar, “sahte” köşeyi dönmüştür bile. Sonra, gün gelip “sahte”nin denemesi boş çıkınca, “hakikî” için yeni bir güçlük gözükür: toplumun uğradığı hayal ve umut kırıklığı. İnsanların en güvendikleri “dağa kar yağmıştır”. En umutlandıkları insanlar, imkânlarıyla, donanımlarıyla bir şey yapamamıştır da, şimdi “gözün tutmadığı” imkânsızlık içinde

yüzenler mi dağları devirip amaca ulaşacaklar? İşte böyle bir psikoloji hâkim olur topluma hep. Doğan fırsatlar hep kaybedilir. Kaç kez, toplum, kurtuluşa erecek gibi olur da, bu umut kırıklığı veya güven eksikliğinden dolayı bu umut gerçekleşmez.

“Sahte”nin ustaca oynadığı, toplumu ve hatta kendisini inandırdığı “hakikî” rolü, sonunda, ruhlarda büyük bir yıkım yaparak ve enkaz bırakarak kaybolur. Ve sıra, yine, “hakikî”nin sahneye çıkıp devleşmiş sorunlarla başa çıkma çabasına gelir.

Osmanlı Devletinin son zamanlarında, en olmaması gereken şey, Jöntürklerin ve onların örgütlenişi olan İttihat ve Terakkicilerin ülkeyi kurtarmaya kalkışmalarıydı. Devletin yapamadığını, yapsa yapsa, idealist islâm atılımcıları yapabilirdi. Ancak, onlar derlenip toparlanıp ortaya çıkmadan, batıcı bir grup eyleme geçmiş ve ta bugünlere kadar toplumun her dönem ve dönemecinde, ardılları, benzerleri ve uzantıları, erken davranıp yolu tıkamışlardır.

“Sahte”nin ortaya çıkması, daima, toplumun şuuraltında, bir “meşru’luk-legalite” kuşkusu, gölgesi şeklinde tecelli etmiştir.

Yüz yıldır bizde, iktidarlar, muhalefet tarafından, muhalefetler de, iktidar tarafından her bahaneyle hatta en ufak bir bahaneyle illegal sayılıp her vasıtayla ortadan kaldırılmaya çalışılmaktadır. Birbirlerini, hep yasa dışına çıkmak, anayasaya aykırı davranmakla suçlayan siyasetçi vb. kişiler ve gruplar, sonunda kimi zaman acımasızca kendilerinin harcanmasına sebep olmuşlardır. Birçok hükümet darbesi vb. hareketler, ülkenin hep sıfırdan yeniden başlamasına ve bu arada ilerleyip mesafe kaydeden Batılı ülkelerin karşısında geriden izleme durumunda çakılıp kalması mağduriyetine uğramaktan kendini koruyamamasına sebep olmuştur.

Siyaset platformumuz, bir komedi sahnesi görünümündedir.

Muktedir olamayan, her zaman diken üstündeymişcesine tedirgin olan iktidarlar, muhalefetlik kürsüsünü demirbaş baba mirası imiş gibi işgal etmiş bulunan muhalefetler, arada bir, tiyatro perdesinin kapanması gibi sahneden çekilmekte, bir müddet sonra yeniden kılık kıyafet, görünüm ve yeni isimlerle sahneye çıkmaktadırlar.

Bize göre, siyasî yapılar hukukî varlıklarını yasalardan, anayasalardan, esasta ise fiilî durumun normatif değeri dedikleri pozisyondan kazanmakta iseler de, sahiliklerini, "hakiki"liklerini, gerçek varoluşlarını, ancak, toplumun ruhunda ve vicdanında vücut bulan değer hükümlerinden alabilirler.

Bir toplumda, kurumlar, siyaset organları, gerçekleriyle yerlerini alacakları güne kadar, ortam, hep çalkantılı olacaktır. Panik ve depresyon havasından, yüksek gerilim havasından kurtulamayacaktır ülke ve o ülkenin insanları. Ülkemizde ve hatta tüm islâm ülkelerinde yüzyılın istikrarsız düzeninin altında yatan, idealizmin ve hakikatçılığın yerine, sahteciliğin ve taklitçiliğin egemen olmasından başka bir şey değildir.

Yasalara, uyma bu durumda, anahtar davranıştır. Sahte iktidarlar ve muhalefetler, sıkıştıkları vakit, kendileri yapmış olsalar bile, yasalara gereken saygıda bulunma görevlerinde, sabırlı ve dayanıklı olamazlar. Yasaları ihlalde tereddüt etmezler. Hakikatçılar ise, yasalara, topluma örnek olmak zorunluluğuyla, mümkün olan en fazla bir şekilde uymak zorunda hissederler kendilerini. Öbürleri, amaca ulaşmak için her vasıtayı mübah sayarlar. Berikiler ise, amaca ancak yasal yoldan gitmek isterler. Fakat, kaderin bir cilvesi olarak diğerleri tarafından radikal ve illegal olmakla suçlanırlar. Oysa varoluşları illegal olanlar bu ithamcılarının ta kendileridir. Bunu itiraf etmezler. Ama gün gelir, tarihî sosyolojik bir süre ve zaruret sonunda silinip giderler. O gün, "hakiki"ye yeniden yol açılır. Tabiidir ki, talih "hakiki"leri, yolun ağzına getirip bırakmışsa...

YÜCE DİRİLİŞ PARTİSİ

Genel Başkanı

A. Sezai KARAKOÇ